Bir Kayıkta Üç Kaçık - 2

Tatil Planı

Hatice kapıyı pattadanak açıp girdi.

Sinir oluyorum bu kadına ya!... Kaç kere söyledik: Önce kapıyı tıklatacaksın, sana "Gir!" diyeceğiz, sonra açacaksın kapıyı diye...

İstediğin kadar söyle... Hatice kendisine sorarsanız Kastamonulu olduğunu söyler ama bence Kandıralı olsa gerek. Hani Kandıralıların nasıl kıt anlayışlı olduğunu anlatırlar ya...

«Yemek yiyecek misiniz, küçük bey?»

Al sana bir tane daha... Yahu, bunu da kaç kere söylemekten dilimde tüy bitti, "Arkadaşlarımın yanında bana küçük bey deme. Ayıp oluyor" diye.

Hayır!... Sen istediğin kadar söyle, boşuna, fark etmez, değişmez. Bu evde bir büyük bey var; o da babam. Dolayısıyla ben ancak küçük bey olabiliyorum. Bana öyle denilmesi niçin ayıp olsun ki? Ona göre öyle. Gel, bir de bana anlat.

«Ne var yemekte?» diye sordu Cemal.

Zıkkımın peki var. Ne varsa o var. Burası lokanta mı?

Ben öyle diyorum ya, Cemal de utanmazlık etmiyor aslında. Kim bilir kaç kez bizde yemeğe kalmıştır teklifsiz olarak.

«Köğte yaptığıdım zize.» diyecek oldu Hatice.

Ahi atıldı: «Çiğ köfte mi yoksa?»

Urfalıya bak ya!... Az önce sen değil miydin midenin ağzına geldiğini, kusacak gibi olduğunu söyleyen?

Hatice tam bir şey diyecekti ki, Ahi «Bildim, bildim.» diye kesti sözünü, «İçli köfte yaptın, değil mi?»

Hatice bana dönüp yüzüme baktı anlamlı anlamlı… O da biliyor bunun huyunu suyunu. Ne de olsa uzun zamandır bizim eve gelip gider ikisi de… Şimdi durumu düzeltmek gerek ki, ne Hatice kırılsın ne de Ahi'nin bilgiçliği zarar görsün.

«Haticanım, köftenin içi de vardır dışı da, değil mi» dedim, şöyle ağzımı yayarak.

Hatice pek anlamamıştı ama bozuntuya vermedi: «Helbet.» dedi.

«Hadi, bişeyler yiyelum da!... Yiyelum da kendimize gelelum.» diyerek hareketlendi Cemal.

Yemek sözünü duyunca Soylubey de kalkmıştı yerinden.

İkimiz sigaralarımızı, Ahi de piposunu söndürüp yemek salonuna geçtik. İşte bu, annemin koymuş olduğu kesin kuraldı. Küçük oturma odasında istediğimiz kadar kendimizi zehirleyebilirdik ama evin başka bir yerinde, öyle duman çıkaran şeyler kullanmak yasaktı.

İzmir tarzı salçalı köfte, Kastamonulu Hatice nasıl becerebiliyorsa bunu bu kadar lezzetli yapmayı, yanında kavurma patates, bir de karışık salata hepimize iyi gelmişti doğrusu.

Ahi, aslında yemeğin her türlü hastalığa iyi geldiğini söyleyip mahut ukalâlığını patlattı.

Cemal ise kıtlıktan çıkmış gibiydi sanki. Köfteleri bütün bütün yuvarlıyordu. Sadece o gün değil, hep öyleydi bu.

Bazen düşünürdüm, *"Yalnız başına olduğu zaman doğru dürüst bir şey yemiyor mu bu lâzoğlu acaba? Yiyecek parası mı yok?"* diye.

Bunu kendisine sorsan çok ters bir tepki verirdi; alçak gönüllü ama bir o kadar da onuruna düşkündü Cemal.

Soylubey, kazara ona da verilir mi diye çevremizde döneniyor, surattan surata bakıyordu. Boşuna… Bilmiyor muydu sanki, onun yemek zamanı akşam. Şimdi ara öğün olarak zırnık yok. Fakat umut bu işte; belki birinin gönlünden kopar bir lokma atıvermek!

Yemeği çabuk bitirip yine küçük oturma odasına geçtik. Hatice de hemen bize birer kahve yetiştirdi.

Oh!... Şimdi keyfimiz yerine gelmişti işte. Ne baş ağrısı kalmıştı ne mide bulantısı ne kırmızı surat. Yine yakıldı sigaralarımız ile pipo.

Bu kez genel olarak sağlık konusu açıldı.

«Aslında biliyor musunuz, üçümüzün de esaslıca bir dinlenmeye ihtiyacı var» diye bir lâf attı ortaya Ahi, «Sağlıklı yaşam, hep böyle har hur çalışmamayı, ara sıra dinlenmeyi gerektirir.»

Sanırsınız ki gece gündüz demeden çok çalışıyoruz!

Cemal bu lâfı ya yanlış anladı ya da bambaşka bir anlama çekti. «Dinlenmek ve aynı zamanda değişikluk.» dedi.

«Değişiklik neyin nesi oluyor?» diye sorma gereğini duydum.

«Ortamın değişmesu da!» dedi Cemal, «Günlük düşüncelerden de uzaklaşmak ki, kafamiz da bedenimuzla denge kursun.»

Lâza bak!... Dengeymiş!... Kendisi mühendislik okuyor ya, aklı sıra konuyu teknik bir biçime sokup bizi bastıracak.

Şimdi bu dediğinin üzerine çok şey söylenebilirdi ama o zaman da Ahi'nin eline Cemal'i alaya alması için esaslı bir koz vermiş olurdum. İyisi mi susmayı yeğledim. Hatta Cemal'in fikrine katıldığımı bile söyledim: Dinlenmeyi bir yana bırak, değişiklik iyi olurdu.

Cemal desteği almıştı ya, doğru dürüst değişiklik için şöyle sessiz sedasız hatta bakir bir yer bulmamız gerektiğini öne sürdü: «Dünyanın hayhuyundan uzak ve de insanın tabiat ile bütünleşebileceğu bir yer.»

Ahi bu fikre hemen karşı çıktı elbette: «O senin dediğin nasıl bir yer olur biliyor musun?... Bak ben sana anlatayım. Ne gündüz ne gece yapacak hiçbir şeyin yoktur. Bir gazete bile bulamazsın memlekette ve dünyada olup bitenlerden haberdar olabilmek için. Yapacak başka bir şey olmayınca, akşam saat sekizde yatar uyursun. Sabah kalktığında ise yine yapacak hiçbir şey olmadığından yine uyursun.»

«Bunlar dert değul.» dedi Cemal, «Dinleniyoruz da.»

«Bir sigara bile bulamazsın yakınlarda bir yerde.»

İşte bu düşündürdü Cemali. Sigarasız edemezdi.

«Ya?... Bak bunu düşünmemiştum.»

Bir an için kafası takılmıştı bu meseleye. Kaç gün gidilecekse Önceden yanına yeterince sigara alabilirdi elbette. Fakat aksine bir alışkanlığı vardı Cemalin. Yeni bir paket sigarayı, ancak önceki tamamen bittikten sonra alırdı. Bu yüzden ara sıra ayaza düştüğü de olur, şundan bundan otlanırdı, bir aradaysak elbette öncelikle benden.

Ahi'ye, «Peki senin önerin nedir?» diye sordum ben de… Böylece onun sonradan eleştirme hatta beğenmezlik fırsatını ortadan kaldırmış oluyordum. Bunu daha önce denemiş başarılı sonuç almıştım.

Piposuyla biraz oyalandıktan sonra «Bakın ben ne diyorum...» diye başladı Ahi, «Dinlenme fikri benimdi. Bunun sessiz sakin bir yerde olması gerektiği görüşüne, ilk önce Cemal söylemiş olsa bile katılıyorum. Ancak ben diyorum ki, bu ikisini birleştirmek için denize açılalım. Karada olmaz bu iş.»

«Denizde sigara satilur mu?» diye araya giriverdi Cemal.

Adamın aklı hâlâ alışageldiği tarzda sigara almakta.

Ben ise öneriyi ciddiye almıştım. «Denize açılmaktan kastın ne?» diye sordum.

«Bunun iki yöntemi var.» diye cevap verdi Ahi, «Ya bir vapurla falan tura çıkarız ya da şöyle güzel bir tekne kiralayıp kendi başımıza güneye doğru ineriz.»

Ne güneyi be!

Öneriye şiddetle karşı çıktım: «O dediğin en az bir ay gerektirir.» dedim, «Oysa sanırım öyle uzun bir tatil gibi bir şeyden değil, olsa olsa bir hafta kadar sürecek küçük bir dinlenmeden, değişiklikten söz ediyoruz. Biraz nefes alalım diye... Öyle değil mi Cemal?»

«Öyle!» diye onayladı Cemal, «Hem ben yazın tatilde iken değul, hazır vizeler falan bitmuşken şimdi, önümüzdeki hafta falan deyrum. Sonrasında biraz da melmekete gideceğum da!»

«Melmekete değil, memlekete demek istedin.» diye düzeltti Ahi. Şu Cemal'in ara sıra bazı kelimeleri yanlış söylediğinde düzeltmese olmazdı. Bereket, Cemal alınganlık göstermezdi buna. Fakat biraz da içine atardı galiba; Ahi "iyi bilen" ya, onun iyi bilmediği teknik bir konu çıkınca şapa oturtuverirdi.

Birdenbire Cemal'in bir tatili düşünürken bunun maddi yönünü de dikkate aldığını kavradım.

Tamam, benim gibi Ahi de uzun sürecek bir tatilin masraflarını karşılayabilirdi ama Cemal'in gelir düzeyi her ikimizin de çok altındaydı. Şimdi diyelim ki Ahi ile ben bir olup, onun masraflarını karşılamaya kalkıştık, -olmayacak iş değildi; yapardık- Cemal bunu kesinlikle kabul etmezdi.

İş sağlıktan başlamış, dinlenmeye ya da değişikliğe geçmiş, oradan da bir küçük geziye dönüşmüştü. Sohbetimizden şöyle bir

sonuç çıkıyordu: Üçümüz de sanki çok yorulmuşuz gibi dinlenmek, bir küçük tatil yapmak, bunun için İzmir'den uzaklaşmak fikrinde birleşmiştik. Cemal'in dediği gibi bunu sonraya bırakmanın âlemi yoktu. Sorunumuz şimdiydi ve bir an önce çözümlenmeliydi.

Bu işe bir de Ahi'nin görüşü katılınca, anlaşılan şuydu: Bir küçük tekne bulacaktık; kiralık ya da emanet. Denize açılacak, sessiz sakin bir yer bulacaktık.

«Hav!» dedi Soylubey.

Hep birlikte başını okşadık. Tamam, peki, o da götürülecekti.